

ger, tilskudsblandinger til spædbørn og småbørn og slankekostprodukter, jf. bemærkningerne til § 13.

Direktivet omfatter fødevarer, som på grund af deres særlige sammensætning eller den særlige måde, hvorpå de er fremstillet, klart adskiller sig fra almindelige fødevarer. De skal endvidere være egnede til det ernæringsmæssige formål og forhandles på en sådan måde, at det fremgår, at de er egnede til dette formål.

Fødevareministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om salg og anprisning af fødevarer omfatter endvidere generelt fødevarer, som anpriseres som forebyggende eller helbredende sygdomme. I den forbindelse må det tages i betragtning, at mærkningsdirektivet ikke tillader anvendelse af visse sundhedsanprisinger.

Der vil som hidtil være en restriktiv holdning til anvendelsen af sundhedsanprisinger. Hvis de på enkelte områder skal tillades, vil det blive krævet,

- at udsagnene er sundhedsvidenskabeligt dokumenterede,
- at produkternes negative egenskaber samtidigt oplyses, således at forbrugerne får et samlet indtryk af produktet
- at produktet medfører en klar sundhedsmæssig fordel for befolkningen.

Til § 21

Bestemmelsen viderefører indholdsmæssigt reglen i levnedsmiddelevens 30, idet det dog i forslaget præciseres, at anvendelsen af de nævnte udsagn ikke er tilladt.

Alle fødevarer er undergivet offentlig kontrol, og alle fødevarer virkninger er autoriseret, godkendt eller registreret af de offentlige tilsynsmyndigheder. En understregning af dette forhold for et enkelt produkts vedkommende vil derfor kunne vække tvivl om den offentlige kontrol med andre fødevarer eller fødevarer virkninger.

Bestemmelsen er således en udmøntning af det samme princip, som ligger til grund for lovforslagets § 14, stk. 2.

Bestemmelsen berører ikke udstedelse af eksportcertifikater og lignende eller oplysninger til handelspartnere om, hvorvidt en virksomhed er autoriseret eller godkendt i medfør af loven.

Der vil dog med hjemmel i § 22 og 24, være mulighed for såvel at tillade som at påbyde den af bestemmelsen omfattede mærkning. Det er hensigten at videreføre den gældende regulering på området, og som eksempel kan nævnes, at der for en række fødevarer er krav om mærkning med den ansvarlige virksomheds autorisationsnummer.

Ved bestemmelsen kan det bl.a. sikres, at analyseresultater eller andre offentlige udtalelser om et produkt gengives korrekt og f.eks. uden, at eventuelle væsentlige forbehold udelades.

Til § 22

Bestemmelsen omfatter mærkning af fødevarer i alle omsætningsled.

Fødevareministeren har i flere regler i fødevarer lovgivningen bemyndigelse til at fastsætte regler om mærkning af fødevarer, f.eks. levnedsmiddelevens § 25, stk. 1.

I mærkningsdirektivet er der fastsat regler for obligatorisk mærkning af fødevarer. Direktivet giver som nævnt mulighed for at undtage fødevarer, der udbydes i detailledet uden at være indpakke, fra mærkningskravene. Dette gælder ligeledes fødevarer, der pakkes på salgsstedet på anmodning af køber, eller er færdigpakke med henblik på øjeblikkeligt salg. Denne mulighed er udnyttet her i landet, idet mærkningskravene i øjeblikket kun gælder for færdigpakke fødevarer.

Ifølge direktivet skal mærkningen omfatte følgende obligatoriske oplysninger:

1. Varebetegnelse.
2. Ingrediensliste.
3. Mængden af visse ingredienser eller kategorier af ingredienser.
4. Nettoindhold.
5. Dato for mindste holdbarhed.
6. Særlige opbevarings- eller anvendelsesforskrifter.
7. Navn eller firmanavn og adresse på fabrikanten eller pakkevirksomheden eller på en forhandler, der er etableret inden for Fællesskabet.
8. Angivelse af det sted, hvor varen har oprindelse eller kommer fra, i det tilfælde, hvor undladelse heraf ville kunne vildlede forbrugeren med hensyn til varens virkelige oprindelsessted eller det sted, hvor varen egentlig kommer fra.
9. Brugsanvisning i de tilfælde, hvor den pågældende fødevarer ikke vil kunne anvendes på rette måde, hvis en sådan ikke findes.
10. For drikkevarer, der indeholder mere end 1,2 volumenprocent alkohol, angivelse af det virkelige alkoholindhold udtrykt i volumen.

Som nævnt kan der ikke nationalt fastsættes andre eller mere detaljerede mærkningskrav. Yderligere mærkningsoplysninger kan frivilligt gives af producenten eller forhandleren, hvis de er korrekte og ikke vildleder forbrugerne. Det kan nævnes, at nogle supermarkedskæder giver supplerende oplysninger om f.eks. fremstillings- eller pakkedato.